

Сад Гая
Гра води та каміння

Прогулюючись середньовічною будівлею на території Шумахерського коледжу, ви побачите камінь та впалий сад. Будівля закладу виглядає старою. Їй чи то сто, чи двісті років. Але саме ілюзія, що створюється дощами та холодним Девонським повітрям, найбільше вражає довірливих відвідувачів.

Літом тисяча дев'ятсот дев'яносто першого нам вдалось зібрати цю загадку із каміння, що протягом десятиліть навалилось на височенну купу у куті поля в маєтку Дартінгтон. Думаючи про ті старі дні, коли коли біля нас був напіврозвалений басейн та каміння різних розмірів, згадуємо друзів, що допомагали нам підготувати площадку, вибирали і носили каміння та підтримували наш проект.

Надзвичайно багато людей проходили цими сходами у сад, щоб посидіти, поговорити, порадуватись плину життя; підлити квіти влітку, замести листя осінню чи відгорнути сніг від обвислих стебел папороті та лілії взимку; відпочити на лавочці з каміння у теплий весінній день, коли розпускаються перші квіти. Пори року проходять, а ми все залишаємось самі у цьому пустому місці.

Завдяки камінню сад став відображенням принципів екології: заплутане взаємне зчеплення цього каміння символізує всепов'язаність та залежність усіх речей одне від одного. Камінці немов підтримують один одного. І жодного з них не різьбили і не розрізали, щоб ті тримались разом. Вони всі разом були ніби складені у міцну стіну. Саме така витонченість будує заплутану та крихку павутину справжнього життя. І ця метафора так легко відображає і світ людей.

Хто б міг сказати про такі речі тоді? Ми будували, бо любили будувати. Шукаючи оком та рукою гармонію у кожному кроці, ми будували скульптуру, крок за кроком, поки вона не постала перед нами своїми камінними виступами та рельєфами. Зараз там тече вода, бризкаючи з каменя на камінь, попри листочки та квітки, які прориваються зі шпарин. Листя немов танцює під водою, пробує прорватись з-під невпинної течії водоспаду.

На цьому місці немає ні електрики, ні новітніх технологій. Молоток, совок, лопата та наші власні руки – все, чим ми обробляли цей сад. Працюючи з даним підходом ми

затратили більше зусиль та ресурсів, але, працюючи вручну, ми були впевнені, що не приносимо шкоди довкіллю. Важка, креативна праця без машин допомогла нам відновити зв'язок із природою та принципами життя. Ручна робота нагородила нас божественістю землі, дерев та річки.

Один камінь у стінах відрізняється від інших. Він із священного острова Іони. Там ми зробили місце паломництва і, вважається, що Іона дала нам паломника, щоб той був тут і зберігав спокій у саду. Час допоміг нам знайти різні значення у простих речах. Впалий сад відображає гармонію у природі, і гармонію між людьми. Цей камінь з Іони показує внутрішнє поєднання і таємничість всередині речей.